

Ideš ulicom pognute glave, zadubljen u mislima.

U tisuću misli.

Čekaš da se na semaforu upali zeleno svjetlo, prelaziš ulicu nastavljaš dalje...

Ali zapravo kao da uopće nisi tu.

U tvojoj je glavi neki drugi film, a ono što se događa sada i ovdje kao da te se ne tiče.

I tako ideš ulicom, možda veseo i nasmijan, možda se osjećaš sjajno. All looks great, all looks good, u tvojoj glavi.

Možda si zaljubljen, ili te je nešto što si čuo obradovalo i ti sada zamišljaš razne prekrasne scenarije…

Sutradan, ili za tjedan, ili za mjesec, ili za tri mjeseca ideš istom ulicom, ovaj put film je drugačiji. Ovaj put si tužan i zamišljen, možda zato jer se tvoji zamišljeni scenariji nisu ostvarili…

Ili si možda uzrujan i zabrinut, jer te toliko još posla čeka sutra, ili je s kolegom bila neka nesuglasica i nikako da utvrdiš tko je kriv, netko mora biti, jer se ti ne osjećaš dobro.

I tako prolazi dan za danom, godina za godinom, život za životom…

I odjednom se među svim tim mislima probija pitanje:

Čemu sve? What's the point?

Čemu uopće ja i tko je ja?

Ali odgovor se ne pojavljuje.

I misli kruže dalje…

Osjećaji ih prate, nekada manje, nekada više intenzivni i djelovanja, manje-više uobičajena… i to se zove tvoj život.

Ali ono pitanje se ipak i dalje nastavlja pojavljivati…

Možda prije spavanja, možda opet dok ideš uobičajenim putem s posla.

I jednog dana možda prelaziš ulicu gledajući u zeleno svjetlo semafora, ali prvi put kao da ga vidiš… i sve drugo oko sebe.

Ili prelaziš preko mosta koji svaki dan prelaziš, ali u tom trenutku, dok proljetno sunce zalazi i pogled ti pada na njegov odsjaj u rijeci... Odjednom… odgovor!

Ali ne rečenica, ne riječ, nego iskustvo, koje obuhvaća i briše na neki način sve što si mislio da jesi.

Sve nestaje i stapa se u jedan snažan osjećaj postojanja - ti, ljudi oko tebe, svjetlost sunca i rijeka koja protječe…

Zastaješ na trenutak… nepokretan.

Onda nastavljaš dalje…polako se vraćaju uobičajene misli, uobičajene aktivnosti.

Ali osjećaj jedinstva, svijesti, osjećaj temeljnog bića iz kojega je sve postalo, iz kojeg postoji i postojat će, ostavio je neizbrisiv trag.

Hoćeš li ga slijediti?

Tražiti, ne prisiljavajući i ne iznuđujući ništa.

Hoćeš li tomu jednomu dopuštati da se probija kroz iskustva, misli i osjećaje u tvoj život, koji je zapravo njegov, ali se kroz tebe može i želi očitovati na jedinstven i neponovljiv način?

Hoćeš li biti prisutan za njega-nju - ovdje i sada?

Hoćeš li?

Napisala i priredila: Eloratea

